

Eerder verschenen in de serie RP-Westerlee:

De Heks

Vals Spel

De Terugkomst

Kwetsbaar

De Vijand

Een Kerstverhaal

De Huwelijksreis

De Wet Houden

Collega's

Spoorloos

Waarnemen

Wondermiddel

Feniks

De Advocaat

De Getuige

Ook van deze auteur:

God en de Mammon

Verdoemd

Brave New Books

Eerste druk 2023 © Geert Fokkens
Coverfoto: © Depositphotos
ISBN: 978-94-649-2124-3

Uitgeverij: Brave New Books (onderdeel van Singel Uitgeverijen, Amsterdam)
www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

GEERT FOKKENS

**Uit de serie
RP-WESTERLEE**

VERDOEMD

Hoofdstuk 1

Het was eigenlijk zijn roostervrije dag, die donderdag 20 juli. Desondanks had Douwe Rademaker de hele dag gewerkt want zijn vaste maat in Westerlee, Heiko Lubberts, was met vakantie. In feite was het zijn huwelijksreis, want hij was een week eerder getrouwd met zijn Marian. Hij had het goed getroffen, hij was met zijn geliefde naar Ameland gegaan en het was prachtig zomerweer.

Douwe had de surveillancebus op het erf van zijn huis aan de 1^e Garstenlaan geparkeerd omdat hij die avond en nacht piketdienst had.

“Moet je morgen ook werken?” vroeg Aaf terwijl ze zijn bord vol schepte met aardappelen en sperzieboontjes.

Douwe knikte. “Ik mag gelukkig iets later beginnen, Ab neemt de eerste surveillance voor zijn rekening.” Ab Hofstra was de wachtmeester van het naburige Meeden en tijdens Lubberts’ afwezigheid moest hij regelmatig assisteren in Westerlee.

“Ik ga zo naar de ‘Antenne’,” gaf Aaf aan, “er is een vergadering van het bestuur van de plattelandsvrouwenclub.¹”

Douwe glimlachte. “Gisteren moest je ook al.

“Toen was het de wekelijkse repetitie van het koor.”

“Dat is waar,” beaamde Douwe, “dat is elke week zo. Wanneer hebben zij eigenlijk vakantie?”

“Volgende week,” antwoordde zijn vrouw. “De meeste leden houden trouwens geen vakantie, die hebben een boerenbedrijf die zij niet kunnen verlaten. Bovendien hebben ze pas een nieuwe dirigent en die wilde zich eerst goed met het koor inwerken. De leden schijnen nogal enthousiast over hem te zijn. Hij heet Bas de Rode en hij komt van het conservatorium.”

“Toe maar,” reageerde Douwe met volle mond, “dat is een dure.”

Aaf glimlachte. “Dat valt wel mee. Hij beschouwt het koor als zijn hobby. Aanstaande zaterdagavond wil hij zijn eerste optreden geven met het koor, daarna gaat hij met vakantie.”

“Het koor is zijn hobby,” herhaalde Douwe, “wat doet hij dan nog meer?”

“Hij is verder met andere muziekprojecten bezig, hij is onder andere dirigent van een kamerorkest.”

“Is hij van hier?” informeerde Douwe.

“Hij woont in Meeden, maar hij gaat bijna dagelijks naar Stad voor zijn werk bij het orkest.”

“Is hij getrouwd?”

Aaf schudde haar hoofd. “Ik weet alleen dat hij een vriendin heeft.”

“Dus zaterdag zit je ook de hele avond in de ‘Antenne’ voor het concert,” concludeerde Douwe.

¹ Christelijke Vereniging van Plattelandsvrouwen.

Aaf haalde haar schouders op. “Helaas, het is niet anders, maar zo erg is het ook weer niet, want het is toch jouw werkweekend.”

“Dat is waar,” beaamde Douwe voordat hij weer een hap nam.

Na het eten ruimde Douwe de tafel af en trof hij voorbereidingen voor de afwas. Dat was zijn vaste klus wanneer Aaf ’s avonds naar het dorp moest. Zij was de beheerster van het dorps huis de ‘Antenne’.

“Neem jij de auto mee?” vroeg hij terwijl hij het warme water in de afwasbak liet stromen.

“Ben je mal?” reageerde Aaf lachend. “Het is heerlijk weer, ik ga op de fiets.”

Hij gaf haar een kus. “Wees voorzichtig, tot straks.”

Na de afwas zette hij koffie voor zichzelf. Met een dampende mok installeerde hij zich op de sofa. Hij zette de televisie aan voor het journaal.

Het nieuws ging voornamelijk over de reis van de Apollo 11 naar de maan. Op dat moment landde het de landingsvaartuig juist op het maanoppervlak. Het journaal liep flink uit want het werd rechtstreeks uitgezonden. Dat kon omdat nieuwe communicatiesatellieten rechtstreekse uitzendingen over vrijwel de hele wereld mogelijk maakten.

Toen Aaf tegen half elf thuiskwam zat Douwe nog steeds gefascineerd naar de beeldbuis te staren. Ze kwam naast hem zitten en samen keken ze naar de uitzending die door een presentator vanuit de studio in Hilversum van een Nederlands commentaar werd voorzien.

“Wat leven we toch in een bijzondere tijd,” zei Douwe tegen Aaf terwijl hij haar kustte, “dat wij mogen meemaken hoe de eerste mens voet zet op de maan.”

“Het is inderdaad spectaculair,” was Aaf het met hem eens zonder haar blik van het scherm af te wenden.

De commentator gaf aan dat de beide bemanningsleden van het landingsvaartuig enkele uren rust zouden nemen voordat de eerste van hen het ruimteschip zou verlaten.

“Laten we naar bed gaan,” stelde Aaf voor, “dan zetten we de wekker om het op tijd te kunnen zien.”

Douwe stemde toe, hij merkte dat hij toch wel vermoeid was.

Om twee uur die nacht liep inderdaad de wekker af. Met enige moeite omdat zij werkelijk diep in slaap waren gevallen hesen zij zich uit bed. Aaf zette meteen koffie en even later zaten ze beiden luid gapend achter een hete mok voor de buis.

Het duurde echter toch nog bijna een uur voordat astronaut Neil Armstrong de ladder van het landingsvoertuig afdaalde. De beide echtelieden keken gespannen toe, de slaap was nu helemaal vergeten.

“A small step for a man, but a giant leap for mankind,” hoorden ze Armstrong duidelijk zeggen en met een klein hupje sprong hij van de ladder op de maanbodem.

“Rechtstreeks verbonden met de maan,” zei Aaf ontroerd.

“En direct in onze huiskamer,” voegde Douwe er aan toe, “prachtig nietwaar?”

Aaf knikte en nam een slok van haar koffie.

“Ring! Ring!”

“Wat?” riep Douwe.

“De telefoon,” zei Aaf overeind springend.

“Blijf maar, lieverd,” hield Douwe haar tegen, “het is vast voor mij want ik heb piket.”

Hij liep naar de keuken waar het toestel aan de wand hing te rinkelen. Hij viste de hoorn van de haak. “Met Rademaker.”

“Met Sietse, sorry dat ik je wakker moet bellen.” Opperwachtmeester Sietse de Boer had kennelijk die nacht dienst als wachtcommandant.

“Geeft niets,” antwoordde Douwe, “we zijn beiden op, we zitten naar de maanlanding te kijken.”

“Ja, ik ook hier,” zei Sietse die tevens Douwe’s zwager was. “Ik heb een portable meegenomen van huis.”

“Maar daar bel je niet voor,” begreep Douwe.

“Inderdaad, ik ben gebeld door de CMK², er is een zeer grote brand in Noordbroek en de wachtmeesters daar vragen om assistentie.”

“Waar in Noordbroek?”

“Op het industrieterrein, er staat een loods in de fik.”

“Goed, ik vertrek meteen,” zei Douwe.

“Neem Jan met je mee,” zei Sietse, “Ik bel hem en zeg dat je onderweg bent.”

Dus, nadat hij zich snel in zijn uniform had gehesen, reed Douwe met de surveillancebus eerst naar de Molenstraat om Jan Vink op te pikken. Die stond inderdaad in uniform gekleed al op hem te wachten. Met de blauwe zwaailamp aan reden ze vervolgens door de donkere nacht naar het opgegeven adres.

“Dat is lang geleden dat wij samen op pad gingen,” merkte Jan op terwijl zij door de bebouwde kom van Meeden reden. Jan Vink was Douwe’s voormalige vaste maat in Westerlee, maar per 1 januari was hij tot opperwachtmeester bevorderd. Hij deed nu vooral dienst als een van de wachtcommandanten op de landgroep Scheemda.

“Dat is waar,” antwoordde Douwe met een grijns, “maar zoals gewoonlijk heeft dat nog steeds met problemen te maken.”

“Tja,” was Jans enige commentaar.

Toen zij Zuidbroek naderden zagen zij al de oranje gloed tegen de zwarte nachthemel.

“Dat is inderdaad een flinke fik,” merkte Jan op.

Dat was het zeker, vooral omdat zij nog eerst door de bebouwde kom van Zuidbroek moesten gaan om vervolgens door het open land naar Noordbroek te rijden. In het oosten begon de hemel al lichter te worden.

Toen ze op het bedrijventerrein arriveerden was het daar een complete chaos. Een aantal brandweerwagens van verschillende korpsen uit de buurt stonden

² CMK = Centrale Meldkamer

daar met hun blauwe zwaailampen aan. Grote steekvlammen schoten omhoog vanuit een grote loods. Van diverse kanten trachtten brandweermannen met krachtige waterstralen het vuur te dempen.

Het grootste probleem was echter het publiek dat in groten getale aanwezig was. Douwe begreep meteen waarom zij ter assistentie waren gestuurd. De beide wachtmeesters van Zuidbroek, Piet Burgers en Lammert Bultstra, hadden de grootste moeite om de nieuwsgierigen op een afstand te houden. Het was niet te geloven dat er zoveel mensen op dat tijdstip op de been waren. Douwe schatte dat het merendeel de moeite had genomen om zelfs vanuit het naburige Zuidbroek te komen om de ramp te aanschouwen. Jan en hij sprongen uit hun busje om hun collega's bij te staan.

Even later kregen zij hulp van de bemanning van een GSA³ uit Scheemda, Mannus Reintjes en Dries Scheltema. Samen lukte het hen om het terrein waarop de loods stond vrij te maken van het publiek zodat de brandweerlieden ongestoord hun werk konden doen.

Het was al behoorlijk licht geworden toen eindelijk het sein 'brand meester' werd gegeven. Het dak van het achterste gedeelte van de loods was toen al ingestort en een van de wanden stond ook te wankelen. Dat was een gevaarlijke situatie. Jelle Bootsma, de brandweercommandant en een vriend van Douwe, kwam op hem toelopen. "Wij gaan door met nablussen," deelde hij mee, "maar ik trek alle personeel terug van die instabiele wand. Ik heb Dröge opgebeld en hij heeft mij twee draglines toegezegd om die wand te slopen." Driekus Dröge was de directeur van de firma Tamminga, het grootste aannemersbedrijf in de regio.

"Goed," zei Douwe, "totdat die er zijn zullen wij iedereen op voldoende afstand houden."

Inmiddels was ook adjudant Mulder gearriveerd, de groepscommandant van de landgroep Scheemda waaronder ook Noorbroek viel. "Helaas moesten we je uit je bed bellen," zei hij verontschuldigend, "maar het was niet anders."

Douwe haalde glimlachend zijn schouders op. "Hou toch op, Fokko, wat moest je anders? Ik had immers piketdienst. Bovendien lag ik niet eens in bed."

"Niet?" Mulder keek hem verbaasd aan.

"Nee, wij zaten voor de tv naar de maanlanding te kijken."

Mulder glimlachte. "Daar ben ik niet voor opgebleven," zei hij, "dat wordt waarschijnlijk honderden keren herhaald en dan zie ik het toch wel."

Mulder had gelijk, vond Douwe, maar desondanks had hij het toch enerverend gevonden om het rechtstreeks mee te maken.

Het was net na negen uur toen twee diepladers arriveerden met de gevraagde draglines. Ze gingen meteen aan het werk en om half tien lag de gevaarlijke wand om.

³ GSA = Groeps Surveillanceauto.

Ook het nablussen verliep nu voorspoedig, het vuur was uit en er was al bijna geen rook meer te zien. Wel lag er een stanklucht over het terrein die bleef hangen omdat er vrijwel geen wind stond. Inmiddels begon het ook behoorlijk warm te worden na gelang de zon hoger klom in het zwerk.

“Ik denk dat jullie wel naar huis kunnen,” vond Mulder. Hij wendde zich naar Jan: “Jij had eigenlijk Sietse de Boer moeten aflossen, maar ga maar eerst even thuis een bakje doen en kom daarna naar het bureau.”

Douwe en Jan liepen naar hun eigen GSA en stapten in. Douwe startte het busje en schakelde de eerste versnelling in. Op dat moment kwam er een brandweerman op hen toe rennen. “Wacht even!” riep hij.

“Wat is er?” vroeg Douwe nadat hij het raampje van zijn portier omlaag had gedraaid.

“Commandant Bootsma wil u dringend spreken!” zei de man enigszins buiten adem.

Douwe draaide de bus en reed langzaam achter de man aan. Hij zag Bootsma al staan. Hij stond druk gesticulerend met Mulder te praten. Hij stopte bij hen en Jan en hij stapten weer uit. “Wat is er aan de hand?”

Bootsma keek hem verwilderd aan. Douwe had nog nooit meegemaakt dat deze flegmatieke en zelfverzekerde brandweercommandant opgewonden raakte. “Loop maar met me mee,” zei hij met een vreemde klank in zijn stem.

Douwe volgde hem en ook Mulder en Jan liepen mee. Ze kwamen bij een grote opening van de loods, de deuren lagen op de grond, waarschijnlijk door de brandweer uit hun voegen geramd om een doorgang te creëren. Hier was het dak nog niet ingestort, zoals aan de achterkant. Strompelend over allerlei rotzooi kwamen ze bij een metalen deur die duidelijk opengebroken was. Douwe zag dat het een materiaalruimte of een kantoor binnen de loods was, geheel zwart geblakerd door de inferno. De hitte straalde er nog vanaf. Hij stapte achter Bootsma aan naar binnen. Wat hij toen zag vervulde hem met een enorme afschuw. Als versteend bleef hij staan en ook de anderen hielden hun pas in.

“Allemachtig!” kreet Jan.

“Mijn God!” riep Mulder uit.

Op de vloer, die van beton was, lagen diverse verkoolde lijken. Allemaal in verkrampte houdingen. Allemaal volkomen onherkenbaar.

Langzaam liet Douwe zijn adem ontsnappen die hij had ingehouden bij de eerste aanblik. “Jezus!” ontsnapte het aan zijn mond. Hij deed een stap naar voren. Hij telde zeker negen lijken. Ondanks de hitte kreeg hij het ijskoud.

Hij draaide zich naar Bootsma. “Hoe hebben jullie ze gevonden? Zat de deur op slot?”

Bootsma knikte bevestigend. Hij had moeite om te spreken en dat was heel begrijpelijk.

Douwe liet het allemaal eerst eens op zich in werken voordat hij de volgende vraag stelde. “Heb je enig idee hoe de brand is ontstaan, Jelle?”

“Op dit moment nog niet, Douwe,” zei Bootsma met schorre stem. “Wat ons al wel is opgevallen is de enorme omvang van de brand. Er ligt hier nauwelijks iets opgeslagen en al helemaal geen licht ontvlambare spullen. De loods was vrijwel leeg en toch brandde die alsof het een brandstofopslagplaats betrof.”

“Ja, ja,” mompelde Douwe die langzaam tot zichzelf begon te komen. Hij herinnerde zich de steekvlammen toen Jan en hij die nacht de brand naderden in hun busje. Hij keek naar Mulder die met een lijkleek gezicht naar de lichamen stond te staren. “Fokko, vooralsnog moeten we dit als een plaats delict beschouwen.”

Mulder ontwaakte uit z'n trance. “Eh ja, je hebt gelijk. Iedereen die hier niets te zoeken heeft moet meteen deze plek verlaten.”

“Goed,” zei Douwe die meteen de leiding op zich nam, “Jan, roep de andere collega's en zet de plek af. Ik neem nu meteen contact op met de CMK.”

Het hele circus werd nu opgestart. Als eerste verscheen dokter De Geus, de huisarts van Zuidbroek. Hij was opgeroepen om officieel de dood vast te stellen. Daar was hij snel mee klaar en het was duidelijk dat hij ook snel weer wilde vertrekken.

Vervolgens arriveerde het busje van de technische recherche. De mannen van de TR waren heel wat gewend, maar de aanblik van de verkoelde lijken bracht hen toch behoorlijk van stuk. “Dit kunnen we niet alleen aan,” zei een van hen, “ik roep assistentie in van collega's.”

Inmiddels was de omvang de ramp ook tot het districts bureau doorgedrongen. Er verscheen een Ford Taunus 17M researchewagen en het hoofd van de groep ED, Wubbo Wielenga stapte uit. Hij werd vergezeld door Dirk Zomers, een van zijn rechercheurs. Ook zij werden met afschuw vervuld toen zij het plaats delict in ogenschouw namen. “Geen idee wie het mogelijk kunnen zijn?” vroeg Wielenga aan Douwe.

“Geen flauw idee,” antwoordde die hoofdschuddend. “Ik weet alleen dat zij als ratten in de val moeten hebben gezeten, want de deur was volgens de brandweer op slot.”

“Dat lijkt op moedwil,” concludeerde Wielenga.

“Daarom wil ik nu graag een omgevingsonderzoek instellen,” gaf Douwe aan.

Wielenga keek om zich heen. Nu de brand geblust was, was het grootste deel van de nieuwsgierigen weggegaan. Zij waren zich natuurlijk niet bewust van de lugubere vondst in de loods en dat was maar gelukkig ook. De aanwezige wachtmeesters hadden nu geen moeite om de nog aanwezigen op een afstand te houden.

Douwe nam meteen het initiatief. “Piet en Lammert, jullie houden de boel hier in de gaten. Mannus en Dries, jullie gaan met ons mee en jij ook, Dirk.”

Douwe ging hen voor en ook Wielenga en Mulder liepen mee. “Goed, we lopen verspreid in linie om het complex heen. Kijk goed om je heen en meld meteen als je iets ziet wat je vreemd in de ogen lijkt.”

Gespreid begon de groep te lopen. Het eerste kwartier werd er niets bijzonders gevonden.

“Adjutant! Hier!”

Het was de stem van Dries Scheltema. De anderen spoedden zich naar hem. Hij stond bij een ondiepe greppel. Daarin lag een lichaam. Van een man. Een bloederige wond in zijn achterhoofd was duidelijk te zien; hij was dood!

Douwe knielde bij het lijk en hij zag wat hij al zo vaak in zijn carrière had gezien, de man was met een schot van een pistool of revolver in zijn hoofd om het leven gebracht.

Hij richtte zich op. “Nou, roep dokter De Geus maar terug. De TR gaat het ook druk krijgen.” Hij schudde zijn hoofd. “Wat een toestand.”

“Nou, zeg dat wel,” was Wielenga het met hem eens.”

Mulder liet Reinders en Scheltema achter om het lichaam te bewaken en de rest liep terug naar het voorterrein van de afgebrande loods. Daar zagen zij een omvangrijke figuur in uniform op hen staan wachten. Kolonel Ada Lokhorst, de commandant van het district Groningen, had de situatie zo ernstig gevonden dat zij meteen persoonlijk de zaak in ogenschouw wilde nemen. “Rapport, alstublieft!” commandeerde zij meteen.

Douwe was voornamelijk zelf aan het woord toen hij haar inlichtte. Daarbij leidde hij haar rond. Ook zij was behoorlijk geschokt toen zij de verbrande lijken zag liggen. “Wat ben je nu van plan, Douwe?” vroeg zij.

“Eh, ik?” reageerde hij. “Het is een recherchezaak.”

“Dat bedoel ik,” zei Lokhorst kortaf. “Jij was er het eerst bij. Natuurlijk zal Wielenga je zoveel mogelijk assisteren. Van der Brom is met vakantie en tot zolang neem ik de leiding over de districtsrecherche op me. Maar ook Wielenga heeft een aantal mensen die op vakantie zijn, dus jouw inzet is meer dan welkom.”

Douwe begreep dat hij daar weinig tegenin kon brengen. Het was vakantietijd en ook de scholen hadden vrij. Tom van der Brom, die de commandant van de districtsrecherche was, was eveneens gebonden aan de schoolvakanties omdat zijn vrouw Gonnie onderwijzeres was.

“Goed, Ada,” antwoordde hij, “ik zal mijn best doen. Dit is echter wel een uitzonderlijke zaak en daarom wil ik om te beginnen dat dokter De Jager naar hier komt om de verbrande lijken te onderzoeken.”

Lokhorst keek hem verbaasd aan. “Inderdaad, dat is uitzonderlijk, maar ik denk dat je gelijk hebt. Ik hoop dat hij het met ons eens is.”

Dat zei zij niet zonder reden. Professor dokter De Jager was patholoog-anatoom bij het Academisch Ziekenhuis in Groningen-Stad. Hij deed altijd de autopsies voor de politiekorpsen binnen de provincie en had op die manier al veel bijgedragen aan diverse onderzoeken naar ongelukken en moordzaken. Maar hij stond ook bekend als een zuurpruim en om zijn sikkeneurig gedrag. Lokhorst besloot daarom om hem persoonlijk te benaderen.

Hoofdstuk 2

Diezelfde vrijdagmiddag was er al een bespreking over de ramp in Noordbroek. Die vond plaats in de kamer van de districtscapitein. Behalve zij waren aanwezig Wubbo Wielenga, Jannes Beertema, die de capitein van de uniformdienst was, en natuurlijk Douwe. Het was een kleine groep en dat kwam door de vakanties.

“Ik mis Arends,” merkte Douwe op, “eigenlijk had ik hem al op de plaats delict verwacht.” Hij doelde daarmee op officier van justitie Martin Arends.

“Die is ook nog met vakantie,” verklaarde Lokhorst, “ik heb zijn plaatsvervanger gesproken, dat is meester Bruinsma.” Zij glimlachte enigszins spottend toen zij vervolgde: “Hij wilde dat ik bij hem zou komen om hem te brieven, maar dat heb ik uiteraard geweigerd. Ik ben zijn loopjongetje niet.”

Douwe grijnsde. Het was Ada Lokhorst ten voeten uit. “En nu?”

“Ik heb hem telefonisch verteld wat er is gebeurd en dat wij de zaak als zeer ernstig beschouwen. Maar hij is duidelijk een OVJ van de oude stempel en moeilijk in beweging te krijgen. Hij is ook niet van plan om deze bijeenkomst bij te wonen en hij vindt dat ik hem later over de uitkomst daarvan moet inlichten.”

“En dan geeft hij zeker zijn instructies vanachter zijn bureau,” merkte Wielenga op verwijtende toon op.

“Dat verwacht ik ook,” beaamde Lokhorst, “maar het goede nieuws is dat Arends maandag terug is en dat Bruinsma al heeft aangegeven dat hij deze zaak dan direct aan hem overdraagt.” Ze haalde haar massieve schouders op. “Volgens mij heeft hij geen zin in een grote zaak. Goed, laten we dan maar beginnen.”

“Dokter De Jager is op de plaats delict geweest om de zaak in ogenschouw te nemen,” begon Wielenga. “Zoals verwacht was hij bepaald niet te spreken, maar dat veranderde meteen toen hij die verbrande lijken zag. Zoiets had hij nog nooit eerder meegemaakt. Zijn eerste conclusie is dat het allemaal vrouwen betreffen.”

“Vrouwen?” riep Lokhorst uit.

“Hij liet er geen twijfel over bestaan,” zei Wielenga, “hij zei ook dat de lichamen niet door het vuur waren verbrand maar dat ze verkoold zijn door de enorme hitte die in die kleine ruimte moet zijn ontstaan.” Hij haalde even diep adem en vervolgde: “Hij vergeleek het met vlees dat op een barbecue ligt. Dat moet niet met het vuur in aanraking komen omdat het anders verbrandt, maar het moet roosteren in de hitte die van de gloeiende houtskool komt. Een enigszins macabere vergelijking, maar hij gaf daarmee wel duidelijk aan wat hij bedoelde. Verder kon hij alleen een definitief rapport opstellen wanneer alle lichamen bij een autopsie zijn onderzocht.”

“Wanneer gaat hij dat doen?” informeerde Lokhorst.

“Maandag. Omdat het er zoveel zijn heeft hij er de hele dag voor uitgetrokken.”

“Dat zal wat worden met zijn gebruikelijke maandagochtendhumeur,” merkte Douwe cynisch op.

Wielenga glimlachte flauw. “Tja, ik kan er ook niets aan doen, het is nu eenmaal zo.”

“Heeft hij nog wat gezegd over het lijk dat buiten de loods is gevonden?” vroeg Lokhorst.

“Alleen dat het duidelijk is dat die door zijn hoofd is geschoten. Ook die zal hij maandag onderzoeken.”

“Is er al iets bekend van de vingers die van hem zijn afgenomen?” vroeg Douwe.

“Nog niet,” zei Wielenga hoofdschuddend. “Ik heb de afdrukken ook naar het CRI⁴ en Interpol gestuurd. Het is afwachten.”

“Dus in feite hebben we nog helemaal niets,” concludeerde Douwe.

“Behalve dan dat de commandant van de brandweer, Bootsma, aan mij heeft gerapporteerd dat de brand in de loods duidelijk is aangestoken,” mengde Beertema zich in de discussie. “Hij stuurt mij nog het volledige rapport toe, maar hij heeft bewijzen gevonden dat er eerst houten vaten met benzine in de loods zijn geplaatst, zeker vijftien stuks van elk 110 liter.”

“Toe maar!” riep Douwe geschokt uit.

“Het blijken houten bierfusten te zijn,” verklaarde Beertema, “maar dan gevuld met benzine. Vervolgens zijn ook de wanden van de loods met benzine besprenkeld en die hebben ze aangestoken.”

“Ze?” vroeg Lokhorst. “Waren er meer personen bij betrokken?”

“Dat moet wel,” gaf Beertema aan, “één zo’n gevulde vat is niet door één persoon te hanteren.”

“Bootsma had al tegen mij gezegd dat de brand ongekend groot was voor een loods waar vrijwel niets lag opgeslagen, laat staan licht ontvlambare goederen,” merkte Douwe op.

“Inderdaad, in feite stond de loods leeg,” wist Wielenga te vertellen. “De eigenaar was op zoek naar een nieuwe huurder.”

Op dat moment ging de telefoon. Lokhorst stond op en liep naar haar bureau. Nadat ze had opgenomen en een poos had geluisterd zei ze: “Dank u dat u mij hebt gebeld.”

Ze liep terug naar de zithoek en zei: “Dat was Van Berkhoven. Zijn mensen hebben een patroonhuls gevonden in de greppel waarin dat lijk lag. Het is waarschijnlijk een 7,65 mm. De kogel is ook gevonden, maar die is erg vervormd. Ze worden naar Rijswijk gestuurd voor nader onderzoek.” Gerard van Berkhoven was het hoofd van de technische recherche.

“7,65?” reageerde Douwe, “dat is hetzelfde kaliber als van onze dienstpistolen.”

“Wapens van dat kaliber zijn natuurlijk veel in omloop,” gaf Lokhorst aan, “veel te veel, zelfs.”

⁴ CRI = Centrale Recherche Informatiedienst, gevestigd in Rijswijk.

“Dat is absoluut waar,” beaamde Douwe. “Het is natuurlijk ook in gebruik bij criminele bendes. Ik zeg dit omdat ik er nu vanuit ga dat we met georganiseerde misdaad te maken hebben. Het lijkt op een afrekening binnen het criminele circuit. Alleen weten we niet wie het betreffen. Ook denk ik dat die verbrande vrouwen daar een onderdeel van zijn.”

“Denk je dat zij ook lid zijn van een bende?” vroeg Lokhorst.

Douwe schudde zijn hoofd. “Waarschijnlijk niet, eerder slachtoffers van een bende, maar het hoe en waarom moeten we nog uitvinden. Ik denk dat ik daarom maar ga beginnen met het verhoren van de eigenaar van die loods. Misschien dat hij weet wie, al dan niet illegaal, gebruikmaakt van zijn loods.”

“Tja, dat is een begin,” was Lokhorst het met hem eens, “maar als het is zoals jij denkt dan wordt het een hele grote zaak.”

“Dat vrees ik ook,” beaamde Douwe. Hij wendde zich tot Wielenga. “Kun je Stanley Wijntak voor me vrijmaken?”

“Maandag, hij is op dit moment nog met vakantie.”

“Goed, stuur hem maandag dan maar naar het posthuis van Westerlee.”

De bijeenkomst werd beëindigd.

Douwe ging niet, zoals hij gewoon was, even langs de CMK om zijn vriend Hilbert Santema bij te kletsen, want ook die was met vakantie. In plaats daarvan haalde hij de gegevens op van de eigenaar van de loods en vertrok naar Zuidbroek om de man te verhoren.

Hij heette Walter Bergstra en hij had een transportbedrijf in Zuidbroek. Dat was gevestigd aan de Beneluxweg, op een bedrijventerrein. Hij woonde in een vrij nieuw huis dat naast het bedrijf stond.

Douwe stuurde zijn nieuwe zilvergrijze Volkswagen 1600 Variant het terrein van de transportfirma op. Voor een grote loods stonden diverse trucks en opleggers. Er liep wat personeel rond en Douwe schoot een van hen aan om te vragen waar de baas was.

“In zien kantoor,” zei de man terwijl hij naar het huis wees dat aan de rand van het terrein stond, “hai het bezoek.”

Douwe bedankte hem en liep naar het huis dat er vrij nieuw uitzag en waar in een uitbouw een kantoor was gevestigd. Hij klopte aan, maar opende meteen de deur zonder te wachten totdat iemand binnen riep.

Bergstra zat achter zijn bureau en voor hem zat een man van middelbare leeftijd in een keurig kostuum. “Wie bent u?” vroeg Bergstra naar de deur kijkend die Douwe net geopend had.

“Adjutant Rademaker, Rijkspolitie.”

“Ah,” reageerde Bergstra, “heeft u even vijf minuten? Wij zijn bijna klaar.”

Inderdaad vertrok vijf minuten later de bezoeker van Bergstra en nam Douwe diens plaats in voor het bureau.

“Dat was mijn verzekeringsagent,” legde Bergstra uit, “uiteraard in verband met de brand. Ik neem aan dat u ook daarvoor komt.”